

talt altid vil være villig til at anerkende barnet som sit, og det forekommer derfor ikke rimeligt at kræve en formelig anerkendelse til ministerialbog eller personregister. Det er da også antaget i den juridiske teori, at den i 1937-lovens § 5 foreskrevne anmeldelse til ministerialbogen (personregistret) ikke er en absolut nødvendighed, men at ægtemandens anerkendelse kan ligge deri, at han faktisk under ægteskabet behandler barnet som sit. Den foreslåede regel har her det fortrin, at den afskærer tvistigheder om, hvorvidt en sådan anerkendelse har fundet sted.

Da reglen ikke gælder børn født før lovens ikrafttræden, jfr. overgangsbestemmelserne i forslaget § 24, vil den ikke finde anvendelse, hvor flere er anset som bidragspligtige til et barn.

Til § 5.

Bestemmelsen i stk. 1 træder i stedet for § 3 i den gældende lov om ægtebørn. Bestemmelsen foreslås imidlertid udvidet til også at gælde de i forslagets § 3 omhandlede børn, der er avlet før ægteskabet. Sag om faderskab eller bidragspligt til disse børn kan altså ikke rejses af de i § 12, jfr. § 18, stk. 2, omhandlede personer og institutioner. Det drejer sig her om barnets stilling som ægtebarn, og det vil ikke være rimeligt at give andre end de i den her foreslåede bestemmelse nævnte personer adgang til at rejse en sådan sag, der kan få indgribende betydning for barnets stilling. Reglen gælder ikke de i § 4 omhandlede børn uden for ægteskab, der er legitimeret ved moderens ægteskab. I disse tilfælde må reglerne i retsplejeloven om genoptagelse m. v. af faderskabssager anvendes.

I stk. 2 foreslås i overensstemmelse med kommissionens forslag fastsat en frist for ægtemandens adgang til at anfægte barnets stilling som ægtebarn. Efter de nugældende regler er der forekommet tilfælde, hvor et barn, der i mere end 10 år har været betragtet som ægtebarn, er blevet frakendt denne stilling under en af ægtemanden anlagt sag. Selv om en ægtemand har en rimelig interesse i at kunne fralægge sig faderskabet til de børn, som han faktisk ikke er fader til, må det forekomme stødende, at denne adgang skal bestå uden nogen tidsmæssig begrænsning. Det foreslås derfor, at ægtemanden, når der er forløbet 5 år fra barnets fødsel, skal være afskåret fra at anfægte barnets stilling, medmindre der rent undtagelsesvis meddeles tilladelse hertil efter paragraffens stk. 3. Når fristen er fastsat til 5 år, er det ud fra de af kommissionens mindretal anførte synspunkter, jfr. betænkningen side 62. Efter forhandling med præsidenten for Højesteret og landsretternes præsidenter foreslås afgørelsen

henlagt til landsretterne. Landsrettens afgørelse vil kunne indbringes for Højesteret efter de almindelige regler i retsplejelovens kapitel 37.

Såfremt ægtemanden kommer til kundskab om omstændigheder, der antages at kunne begrunde en fralæggelse af faderskabet, bør der som foreslået af kommissionen løbe en kortere frist fra dette tidspunkt, idet ægtemanden under disse omstændigheder ikke bør kunne lade spørgsmålet henstå uafklaret i flere år. Når denne frist foreslås fastsat til 1 år, beror det dels på, at den af kommissionen foreslåede 6-måneders frist ville kunne indebære, at sagen måtte anlægges, allerede før barnet er født, hvilket forekommer mindre rimeligt, da en sikker afgørelse af spørgsmålet sjældent vil kunne træffes før nogen tid efter barnets fødsel, og dels på at der bør gives ægtemanden rigelig tid til at overveje, hvorvidt han vil rejse en sag, der kan få indgribende betydning både for barnets stilling og for ægteskabets fortsatte eksistens.

Med hensyn til afbrydelse af de nævnte frister bemærkes, at sagen, hvor ægtemanden bestrider, at et af bestemmelsen i § 2, stk. 1, (pater-est-reglen) omfattet barn er ægtebarn, efter det samtidig forelagte forslag til ændringer i retsplejeloven som hovedregel skal behandles efter retsplejelovens almindelige regler. I disse tilfælde afbrydes fristen ved sagsanlæg, d. v. s. normalt stævningens indlevering til berømmelse, jfr. retsplejelovens § 279, stk. 1. I de øvrige i §§ 2-3 omhandlede tilfælde behandles sagen efter retsplejelovens kap. 42 a, selv om spørgsmålet rejses af ægtemanden. Fristerne afbrydes her ved ægtemandens henvendelse til retten om sagens behandling, jfr. § 456 d i forslaget til ændringer i retsplejeloven, hvorefter sagen anses for anlagt, når retten har modtaget henvendelse om retslig behandling. Fristerne vil derimod ikke kunne afbrydes ved, at ægtemanden retter henvendelse til politimesteren eller overpræsidenten med krav om, at der rejses sag eller for at andrage om fri proces.

Til § 6.

Bestemmelsen fastslår betingelserne for, at en mand kan anses som fader eller bidragspligtig til et barn uden for ægteskab.

Efter § 14 i loven af 7. maj 1937 om børn uden for ægteskab er det en betingelse for, at en mand, der har haft samleje med moderen i avlingstiden, kan anses som fader til barnet, at der ikke foreligger omstændigheder, som udelukker, at barnet kan være frugten heraf. Endvidere kræves, at der ikke findes grund til at antage, at moderen inden for avlingstiden også har haft samleje med nogen anden, som kan være barnets fader, og at der heller ikke i øvrigt